

РОЗДІЛ 1

За пів року до описуваних подій

Том Треммель вимкнув світло в спальні. Тільки лампа в коридорі досі освітлювала кімнату, від чого його силует ледве вимальовувався на стіні. Він хотів спостерігати за іншими, але не дозволяти іншим бачити себе. Зрештою, поганців, які хотіли здерти з нього шкіру, було достатньо. Він боязко визирнув на вулицю з-за штори на вікні.

— Чому ти запізнюєшся? Це не смішно, — виголосив він монолог, оскільки більше в квартирі нікого не було.

Він нетерпляче гриз пальці, аж поки навколо нігтів не виступила кров. Його побачення явно відкладалося. Було вже далеко за північ. Домовлений час минув п'ятнадцять хвилин тому. «Бар Ронні» вже давно зачинився. Треммель щойно вийшов у коридор, аби переконатися, що на першому поверсі більше нікого немає. Рената, ходяча мумія, яка тримала бар на плаву за відсутності власника та орендодавця, вигнала останніх відвідувачів рівно о першій годині. Саме так, як того вимагало управління району Берлін-Нойкельн.

Минуло ще кілька хвилин. Він відчув, що його обдурили, і сердито вдарив у віконну раму, адже він підготував усе, як було домовлено. Навіть придбав собі старий смартфон та анонімну картку, щоб вільно користуватися інтернетом. Зрештою, він ніколи не міг бути впевненим, що його квартиру не прослуховують

поліціанти. Вже було досить того, що за ним на кожному кроці стежили через електронний браслет на нозі.

— Клятий СЦЕС! С-Ц-Е-С!

Спільний центр електронного спостереження федеральних земель постійно діяв йому на нерви. Вони телефонували до відділку Нойкельна, щойно заряд батареї браслета падав до критичної позначки. Але сьогодні він зарядив акумулятор до максимуму. Тож у в'язниці Вайтерштадт, де був розташований СЦЕС, кілька годин не лунав попереджувальний сигнал, спричинений браслетом. Електронний браслет був не лише неприємним, але й поступово псував йому здоров'я. Ця штука причепилася до його щиколотки, як прищ, і божевільно свербіла. Йому постійно хотілося почухати те місце, перерізати стрічку й відірвати цю штуку. Втім, тоді в нього знову були би проблеми з владою. А йому не потрібні були проблеми. Не цієї ночі! Цієї ночі він хотів по-справжньому розслабитися. Через вимоги суду він не міг зустрічатися з тими людьми, з якими хотів. Мешканці будинку вже знали про його історію та арешт. Вони попереджали поліцію, щойно до нього додому приходили знайомі з дітьми. Діти й навіть підлітки були справжньою проблемою в його оточенні. Тому йому довелося вдатися до таких заходів і домовитися про зустріч посеред ночі.

— Це якщо мій контакт мене не обдурив!

І все через цю безмозку дівчинку! Але ж вона теж цього хотіла. Усе могло б бути добре, якби ця дівчинка не була такою дурною. Вона повинна була в перший раз просто тримати язик за зубами. Він не мав вибору. Це був самозахист. Звичайно, він не міг сказати це в залі суду. Його адвокат порадив йому мовчати, доки його не попросять дати свідчення. Тоді він повинен був лише коротко описати те, що сталося. Він так і зробив, зокре-

ма, розповів, як спочатку душив її рушником, а потім руками.

— Мала мене спровокувала! Так, спровокувала!

Він промовив щось про каяття, і суд узяв це до уваги. До цього дня слово «каяття» нічого не означало для Треммеля. Озираючись назад, він трохи шкодував ту дівчинку, так, але секс був гарячішим. Як тільки він про це згадував, йому хотілося подрочити. Якби ж лише люди не казали постійно, що секс із неповнолітніми — це злочин. Через це він швидко перекинувся на іншу думку. Про собаку, якого хотів незабаром завести. Це мала бути карликова такса або померанський шпіц. Він ще не вирішив. Його матір позичить гроші на собаку зі своєї пенсії. Перед цим йому треба отримати дозвіл на утримання собаки від власника будинку, як тільки той повернеться з відпустки. Треммель не хотів неприємностей. Перед ним уже було достатньо вимог, з якими він не міг впоратися.

— Цей вечір ще буде гарним! — зрадів він, коли фари повернули на вулицю Гарцер-штрассе.

Як і було домовлено, чорний фургон припаркувався перед будинком. Без написів, без пошкоджень на кузові. Лише звичайний номерний знак. Три коротких спалахи фар. Тепер у Треммеля було дві хвилини. Дві хвилини, після чого він повинен був вийти з будинку, бо інакше машина знову поїде. Без Треммеля, звісно. Людина на водійському сидінні була нетерплячою, це він зрозумів ще під час листування. Його співрозмовник сьогодні мав бути вдома наодинці з донькою. Тож домовленість із Треммелем була призначена на цей вечір.

Треммель махнув рукою додолу, хоча й не міг уявити, що хтось помітить цей жест. Він одразу ж поспішно вийшов зі спальні, швидко глянув на себе в дзеркало

в коридорі, ще раз протер вказівним пальцем передні зуби й нарешті тихо зачинив за собою входні двері.

Цих двох хвилин було цілком достатньо, щоб залізти у фургон на пасажирське місце. Не встиг він навіть пристебнутись, як машина рушила з місця.

— Ого, хтось поспішає! — сказав він, потираючи руки від хвилювання. — Все так, як ми домовлялися?

— Ми їдемо прямо до мене додому, — пролунав прокурений голос із водійського сидіння. — Сподіваюся, ти будеш ніжним.

— Логічно, я люблю приділяти дитині всю ніч.

— Не думаю, що це займе всю ніч.

— Шкода, я думав, що зможу твою доньку...

Треммель різко обірвався на півслові, коли в його ліве око встромили ін'єкційну голку.

РОЗДІЛ 2

Чотири місяці по тому

Головна комісарка кримінальної поліції Нора Ротманн увійшла до шинку у Вестгафені. Був ранок середи, і в барі було ще небагато відвідувачів. Він мав заповнитися лише близько полудня, коли працівники порту йшли на обідню перерву. На мить вона занурилася в атмосферу шинку. Пахло набагато приємніше, ніж вона очікувала. Не кислим запахом, не дешевою випивкою, яку розливали відвідувачі і яка назавжди застрягала між дошками підлоги, бо жодне у світі обладнання для прибирання не діставало до дрібних щілин. У барі був власник закладу, який сухо, на берлінський лад, привітався з нею і не справляв вражен-